

BÉKESSÉG FEJEDELME

Az Eljövendő c. adventi sorozat 4. része

Ézsaiás 9,1-7. – Ézsaiás 9,6d.

Kedves Testvérek!

1. Bevezetés

Az elmúlt három hét során Jézusnak, a mi Megváltónknak néhány különleges nevével ismerhettük meg, amik Ézsaiás jövendölésében szerepelnek. A jövendölés Jézus születése előtt 7-8 évszázaddal, Izráel életének egy nagyon zűrzavaros, félelmeikkel teli, sötét időszakában szólalt meg először: »**Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme!**«^{Ézs. 9,6.} Ézsaiás talán maga sem sejtette, hogy amit hirdetett, az egy csodálatos messiási ígélet, ami az Eljövendő Megváltó jellemét és küldetését írja le, amelyek közül utolsóként, az egyik leszettel fogunk foglalkozni: Jézus a Békesség Fejedelme.

2. Lehetetlen, béke a neved!

Ha van valami, ami az emberiség legnagyobb igénye és vágya, akkor az a béke, a békesség. Nincsen az életünknek olyan területe, amit ne szőne át a békétlenség, ami országhatároktól függetlenül, mindenütt jelenlévő probléma. Annyi feldolgozatlan frusztráció és feszültség van a világban, és olyan sok ember feszül ezekben egymásnak, hogy az megdöbbentő. A társadalmi igazságtalanságok és különbségek, a hazug emberi játszmák, a társadalmi elit képmutatása, a különböző politikai és ideológiai nézetek, a vallási és kulturális különbségek okozta feszültségek mindenütt jelen vannak.

De személyes életünk szintjén is jelen van békétlenség: félünk a jövőtől, a bizonytalanságtól és kiszolgáltatottságtól, a betegségektől, a kapcsolataink konfliktusában vergődünk, a megfélemlési kényszereink állandó stresszében élünk stb.

Ebben a korban, látva a világ és bőrünkön tapasztalva a személyes életünk problémáit sokan érezzük úgy, hogy a béke és a békesség egy elérhetetlen álom. Egy béna szójátékkal élve: *lehetetlen, béke a neved.*

3. Kis bibliai történelem

»**Kezdetben teremtette Isten az eget, a földet és mindent, ami égen-földön létezik. A föld kaotikus, lakatlan és üres volt, a mélységet sötétség borította be.**«^{1Móz 1,1-2. (EFO)}

– olvassuk ezeket a szavakat a Biblia első lapján. Tanulmányainkból rögtön felidéződik a korai Föld, a maga füstölgő, fortyogó, vulkánoktól szabadalt világával, aminek gázokkal teli légkörén alig szűrődik át a Nap fénye. Ez a világ maga a káosz. Isten ebbe a káoszba nyúl bele, szelídíti meg a sötétséget és a zűrzavart, és békét és rendet teremtett benne. Ebbe a rendezett világba helyezi bele az embert. És úgy ér véget az egész teremtés, hogy a mindenség és benne az ember, minden, amit Isten alkotott csodálatos harmóniában és egységben élt egymással és Teremtőjével.

Ezt a gyönyörű harmóniát törte meg az ember bűne és lázadása, és a tökéletes békekesség helyét újra a káosz vette át. Az ellenségeskedés és a gyűlölet, a betegség és a szenvedés, a könnyek és halál. A mindenség harmóniáját és tökéletes békéjét konfliktusok és a félelem írta felül. És többé már nem volt béke a Teremtő és legkedvesebb teremtménye az ember között.

De az ember bűne és lázadása ellenére Isten nem fordított sértődötten hátat a világnak, hanem elkezdett azon munkálkodni, hogy a káoszból újra rendet teremtsen és szeretetével helyreállítsa a mindenség békéjét. De tudta azt is, hogy ehhez először az embert kell megmentenie, a mindenség békéjéhez előbb az emberrel kell rendeznie a kapcsolatát, előbb közte és az ember között kell helyreállítania a békét és a harmóniát. Ezt a megbékélést készítette elő az Ószövetségben, hogy végül idők teljességében, elküldje egyszülött Fiát, Jézus Krisztust, halála által megtörténhetett az engesztelés, és helyreállhatott a béke és a harmónia Isten és ember között. Így teljesedett be az ézsaiási prófécia: Jézus, a Békesség Fejedelme, aki elhozta Isten békességét a teremtett világba.

4. Az Isten szerinti békekesség

Amikor meghalljuk ezt a szót „békekesség”, mindannyiunkban felötlenek képek, amiket ehhez a szóhoz társítunk. Egy kisbaba képe, aki édesen alszik ágyacskájában. Egy nyugodt pillanat, amikor egy jó könyvvel behuppanunk kényelmes karosszékünkbe. Egy jóízű beszélgetés egy pohár finom bor mellett. Egy felejthetetlen nyaralás képe, amikor napfürdőztünk a tengerpart lágy homokjában.

Amikor tehát mi a békekességre gondolunk egy konfliktusmentes harmonikus pillanatra gondolunk. Esetleg egy olyan helyzetre, emberre vagy életre, ami, aki mentes minden belső és külső viszálytól.

A *bibliai békekesség*, a héber *shalom* és a görög *eiréné*, azonban ennél sokkal szélesebb és mélyebb jelentéssel bír. A *shalom* nemcsak jólétet, jó egészséget, körülményeim rendezettségét, a másik emberrel való kapcsolatomban létét és rendezettségét, hanem az élet egy sokkal mélyebb összefüggését, harmóniáját jelenti. A Bibliai békekesség fogalmába, természetesen az előbb felsoroltak is mind bele tartoznak, de mindezek alapja, forrása, biztosítéka az Istennel való élő, személyes és rendezett kapcsolat. A Bibliában tehát a békekesség nem zavartalan nyugalmat jelent, és nem pusztán a háborúság hiányát, hanem azt, amikor az ember a helyén van, az egész élete Isten jó rendjébe illeszkedik, és az ember azzá lesz, amire Isten teremtette őt, betöltve Isten tervét az életével.

Annak, aki hit által befogadja életébe a Békesség Fejedelmét, annak Jézus ezt az Isten szerinti békekességet kezdi el munkálni az életében.

5. A békekesség, ami megtart

Röviden szólni szeretnék még az Isten szerinti békekesség gyakorlati hasznáról is. A Filippi 4,7-ben ezt olvassuk: »**Isten békekessége, amely minden képzeletet felülmúl, megőrzi majd szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.**« Mi tehát Isten

békességének gyakorlati haszna? Az, hogy minden képzeletet felülmúlóan megőrzi és megtartja azokat, akik a Lélek ajándékaként megkapják azt.

Isten békessége nem a körülményeim változásától és alakulásától függ, hanem attól a Csodálatos Tanácsostól, Erős Istentől és Örökkévaló Atyától, aki képes megőrizni és megtartani az életemet és a sorsomat a viharokban, a mélységekben. Ez a békesség mindig eszembe juttatja azt, hogy kihez van odakötve az életem. A bizonytalanságban is emlékeztet arra, hogy nem vagyok kiszolgáltatott, hanem egy megingathatatlan és legyőzhetetlen Úr országának polgára vagyok. Ez a békesség megtart és megőriz a kétségek között, a harcaimban, mert emlékeztet arra, hogy van, aki kézben tartja ügyeimet, velem harcol a harcaimban, imádkozik értem, ha elfogyatkozna a hitem.

S ebben a világban nem is tapasztalhatom meg Isten békességének teljességét és tökéletességét, de minden élethelyzetemben olyan reménysugárt jelent, ami áttör minden sötétségen. Ezért Pállal együtt vallhatjuk mi is: »**Egészen biztosak vagyunk benne, hogy minden összedolgozik azoknak a javára, akik Istent szeretik — akiket ő a saját terve szerint elhívott.**« Róm. 8,28.

4. Mi a te békéd?

Amikor két zsidó ember találkozik, kölcsönösen egy kérdést tesznek fel egymásnak, ami valahogy így fordíthatunk: *Mi a te békéd?* Amikor ezt kérdezik egymástól, akkor valójában nem egy, hanem több másik kérdést tesznek fel a másiknak: *A helyeden vagy? Az életed Isten jó rendjébe illeszkedik? Az vagy, akinek Isten teremtett téged? Békességed van már Istennel? Megbékéltél már vele?* Ezzel tulajdonképpen arra kérdeznék rá, hogy a másik ember kapcsolata rendben van-e Istennel. [Orbán Béla nyomán](#) Mert Isten féltő emberként tudják, hogy az életben a legfontosabb dolog az, hogy az embernek rendezett-e az élete Isten előtt, azaz: megbékélt-e már az ember Istennel.

Hadd tegyem fel a mai istentiszteletünk végén neked is ezt a nagyon személyes kérdést: „*Mi a te békéd?*”, azaz: *A helyeden vagy? Az életed Isten jó rendjébe illeszkedik? Az vagy, akinek Isten teremtett téged? Vagyis: Békességed van már Istennel? Megbékéltél már vele?*

Engedd, hogy a te életedbe is belépjen a Békesség Fejedelme, hogy megtarthasson és megőrizhessen téged! Engedd, hogy emlékeztessen arra, hogy az ő békessége minden emberi értelmet felülmúlva képes megőrizni a szívedet és a gondolataidat Krisztus Jézusban. És engedd, hogy a Békesség fejedelme meg is cselekedje ezt a csodát az életedben! Ámen